

Proloog

In een fractie van een seconde beëindigde een gewerschot zijn leven. Ik zag hoe zijn hoofd opzij werd geslagen door de kracht van de kogel. Scherven van zijn schedel en stukken grijze massa spat-ten over de muur en tegen mijn gezicht. Zijn lichaam danste een macabere dans, alsof het omhoog werd gehouden door een dui-velse poppenspeler. Toen zakte het in elkaar.

Instinctief draaide ik mijn lichaam weg van het versplinterende raam en wierp mezelf naar de grond, de stoel meenemend in mijn val. Ik landde met mijn hoofd naast hem en staarde in de lege ogen van de dood, terwijl de vloer zich vulde met zijn bloed.

Een tweede schot kwam niet. Ik wachtte met ingehouden adem op het vervolg van dit geweld, terwijl ik genoot van het idee dat ik nog leefde. Hoe het spel zich ook zou ontwikkelen, ik zou de volgende ronde nog meemaken. Mijn hartslag was door mijn hele lijf te voelen, onregelmatig dreunend, een waarschuwing dat ik bereid moest zijn om te vechten of te vluchten. Toch was het deze keer anders, een vreemde sensatie die ik nooit eerder had gevoeld. De vloer leek onder me tot leven te komen. Ik luisterde naar de stilte, hoe die een bel vormde in de ruimte en me opslokte in haar geluidloze leegte. Alleen het dode lichaam en ik waren in de bel, waar we elkaar zwijgend aankeken. Zijn pupillen bewogen snel. Ze werden steeds maar groter, tot de hele iris zwart was en toen zijn hele oog. Een stroom bloed kroop als een morbide riviertje naar me toe, zijn pad kronkelde als een slang. Net voordat de slang mijn ogen zou raken, stopte het.

Er klopte niets van de wereld waar ik in terecht was gekomen. Mijn vijand speelde een spelletje met me. Hij had me een vloeistof

toegediend. Ik proefde haar chemische smaak nog steeds op mijn gehemelte. Een spectrum van kleuren danste door de kamer en kwam uitdagend op me af. Om eraan te ontsnappen sloot ik mijn ogen. Ik gaf me over aan wat er met me zou gebeuren.

Ik hoorde het geluid van een vacuüm in de ruimte. Een derde persoon had de kamer betreden en maakte onrustige geluiden. Ik merkte dat mijn arm werd vastgegrepen en ik bevrijd werd van de tyrapjes om mijn polsen. De stoel werd van me af getrokken. Ik voelde hoe mijn lichaam van de grond loskwam en over een schouder werd gelegd.

‘Laat me los,’ brabbelde ik tegen de man.

Hij trok zich niets van mijn verzet aan en bracht me naar buiten, waar de nacht nog steeds heerste.

1

Enkele maanden eerder

Met een kort, beleefd knikje bedankte ik de barman voor het glas Schotse whisky dat hij voor me op de bar zette. Hij pakte een viezige, blauwe theedoek van zijn schouder en ging verder met het oppoetsen van de glazen. Net als de doek leek alles in de zaak los aan elkaar te hangen en was alles groezelig, alsof het met diezelfde theedoek was schoongemaakt. Ik staarde naar de kruimels in de grote walrussnor van de eigenaar en overwoog een gesprek met de man aan te knopen. Normaal gesproken kon ik dat soort neigingen goed onderdrukken. Vanavond niet. Na een maand stil te hebben gezeten ging ik eindelijk weer aan het werk. Als je dit soort klussen werk kón noemen.

‘Hoe heet u?’ vroeg ik hem.

De man draaide zijn gezicht in een vertraagde beweging naar me toe.

‘*Que?*’

Hij mompelde enkele Mexicaanse zinnen, waaruit ik alleen het woord ‘Americana’ verstond. We keken elkaar aan en deelden een stilzwijgen. Ik glimlachte, maar vervloekte mezelf omdat ik niet beter had opgelet bij Spaanse les. Bij gebrek aan een betere oplossing hief ik mijn glas naar de señor. Ik vroeg me af of hij beledigd zou zijn als ik hem Juan zou noemen.

Een tweede paar ogen was op me gericht. Ze hadden al vluchtig gekeken toen ik binnenkwam, maar staarden de laatste twee minuten onophoudelijk naar me. De eigenaar van de ogen had don-

kerblond, ongetemd haar en droeg een smoking. We waren twee vreemde eenden in de bijt, in een kroeg waar niemand een woord Engels sprak. Ik zocht zijn blik via de spiegel op de achterwand van de bar en zodra we oogcontact hadden, haalde ik mijn wenkbrauwen op. De man stond op en nam zijn glas mee.

‘Ook vergeten om de was te doen?’ vroeg hij, toen hij naast me stond.

Ik glimlachte om zijn accent. Een Brit, een Amerikaanse en een Mexicaan zitten in een bar. Het was een perfect begin van een slechte mop.

‘Ik was op weg naar een feestje, maar toen kreeg ik dorst.’ Met mijn vrije hand wreef ik over het hoge split in de zwarte avondjurk die ik droeg.

‘Die verdomde hitte ook.’

De man nam een slok. Het viel me op dat hij ook whisky dronk.

‘Mag ik je vragen om met me te dansen?’

Ik glimlachte. ‘Natuurlijk mag je me dat vragen.’

‘En?’

‘Wat?’

‘Wil je met me dansen?’

‘Leuk dat je het vraagt, maar liever niet. De hitte, snap je?’

‘Verdorie. Ik dacht wel een kans te maken, als ik kijk naar je te gekke schoenen.’

Ik wreef met de punt van mijn sneaker tegen de hiel van mijn andere voet. ‘Je kunt ze niet allemaal winnen, hè?’

‘Mijn geluk.’ In een teug dronk hij zijn glas leeg. ‘Dan neem ik hier afscheid van je, voordat je me echt een blauwtje laat lopen voor de ogen van Manuel.’

‘Ik denk niet dat hij weet waar we het over hebben.’

‘Kan ik je toevallig ergens afzetten?’

Ik keek hem met een brede glimlach aan, maar zweeg.

‘Niet jouw ding, hè,’ zei hij, ‘ouderwetse mannen?’

Hij gaf me een laatste speelse knipoog en vertrok. Het kleine,

roestige belletje boven de deur maakte een schrapend, metaalachtig geluid. Een vlaag zwoele warmte drong het vertrek binnen.

‘No nice?’ vroeg Juan plotseling.

‘Heel erg leuk, maar ik ben aan het werk vanavond.’

‘Si, si.’

Hij keek me met een wantrouwige blik in zijn ogen aan. Ongetwijfeld dacht hij dat ik een heel ander soort werk bedoelde.

Met het nodige handen- en voetenwerk had ik de barman zover gekregen om een taxi voor me te bestellen. Met een miljoenenpopulatie als in Mexico-Stad was het niet de veiligste manier om ergens te komen, maar het was snel, goedkoop en ik was in geen honderd jaar van plan het hele eind te lopen. Elke taxichauffeur in deze stad leek constant haast te hebben; wat een wereld van verschil was met hoe het leven over de grens er normaal gesproken aan toe ging.

Ook mijn chauffeur leek een pittige burrito in zijn achterste te hebben. Hij hamerde op de toeter alsof zijn leven ervan afhing. Enkele onvertaalbare verwensingen volgden, waarna hij zijn wagen op het laatste moment langs een voetganger stuurde die over de rijbaan wandelde. Het drukke avondverkeer had zijn hoogtepunt bereikt. Het zweet stond de chauffeur op zijn rug. Ik had geleerd om nooit angst te laten zien, maar ik zweette van binnen.

De zwarte ogen van de man flitsten steeds naar zijn achteruitkijkspiegel en zochten mijn aandacht. Hij tikte met zijn wijsvinger tegen de voorruit.

‘Lady, La Cucharacha is to the right, okay?’

Ik knikte en greep een rugtas die ik achter de bijrijdersstoel had gezet. De rits ging open en ik haalde een paar zwarte pumps van een of ander duur Italiaans merk tevoorschijn. Ik zette mijn voet tegen de stoel van de man en begon mijn veters los te strikken. Weer zijn blik in de spiegel. De versleten gympen verdwenen in de tas en net toen ik mijn rechterschoen in de naaldhak wilde steken,

werd ik naar voren gelanceerd en klapte ik tegen de stoel aan. De chauffeur was abrupt op zijn rem gaan staan. Rechts uit het raam zag ik een enorm, wit gebouw, afgezet met hekken en enkele politieauto's.

'La Cucharacha.' klonk het van de bestuurdersstoel.

Ik bekeek al het tumult voor het gebouw: de enkele persagenten die aanwezig mochten zijn, de grote stroom van dames en heren, gekleed voor een 'black tie-evenement' en de opvallende groep mannen in zwarte pakken. Ieder van deze heren droeg een oortje. Terwijl ik de situatie bekeek, probeerde ik, zo goed en zo kwaad als het kon, de nette schoenen aan te trekken.

'Very hot tonight, no?'

De zwarte ogen bekeken mijn gestuntel. Hij was op zoek naar een kletspraatje en zocht oogcontact.

'Ja, erg warm vanavond.'

Afgeleid en met een onrustig gevoel in mijn maag duwde ik een paar biljetten in de hand van de chauffeur, om daarna met tegenzin de taxi uit te klimmen. Als een boerin in een sloot met modder stapte ik de treden van het in barokstijl opgetrokken gebouw op. Ik had nu al een hekel aan mijn schoenen.

Na me te hebben aangemeld bij de balie en mijn tas te hebben afgegeven, liet ik mezelf goedkeuren door de beveiliging, haalde een keer diep adem en voegde me bij de andere gasten.

Connor West trok een pakje Dunhill uit de binnenzak van zijn lange overjas. Hij keek vanaf een lang balkon neer op de grote massa, terwijl hij geduldig een sigaret opstak. Het gloeiende puntje trok bij het inhaleren bijna een centimeter terug. Een moment lang was het balkon gehuld in een deken van rook. Connor ontspande. Hij voelde een bevredigende sensatie door zijn lichaam verspreiden. Toen hij zeker wist dat hij met een ontspannen gevoel aan de avond kon beginnen, volgde hij een ronde trap naar beneden om zich tussen de bezoekers van de expositie te mengen.

Hij dwaalde een tijd lang rond in een jungle van feestelijk geklede, zwaar drinkende mensen, op zoek naar iets wat hem zou redden van een avond verveling. De man die nog het meest in het oog sprong, was de excentrieke kunstenaar die zichzelf Esteban noemde. Geen achternaam. Hij was in korte tijd uitgegroeid tot een icoon van de hedendaagse kunst in Mexico. Nu was hij de man van de avond. Connor volgde zijn bewegingen nauwlettend, keek hoe hij met trotse tred rondliep en telkens door een nieuw gezicht werd aangesproken. Esteban genoot duidelijk van de aandacht.

Het thema van de avond loog er niet om. Op meerdere plekken in de enorme ruimte hingen vaandels met een boodschap.

Politici mogen niet meer blind zijn voor de wereld

Her en der liepen politieke functionarissen uit meerdere landen om te laten zien dat ze de boodschap steunden. Want het gold natuurlijk niet voor hen, maar het was vreselijk dat anderen het deden. De kersen op de morele taart waren echter de zeven eregasten. Kinderen, die ieder een schilderij hadden gemaakt over een probleem in de wereld, waarvan zij vonden dat het extra aandacht verdiende. Als kinderen iets wilden zeggen, moest er natuurlijk geluisterd worden.

Connor blies rook tegen een van de schilderijen. Er was een vijftal koppoters afgebeeld, dat smeekte om een zak rijst van de grote overheerser. Ook waren er tranen geschilderd, zo groot als de wapens. Onder het schilderij hing een gouden plakkaatje. 'Famine' las het. Hongersnood.

'Wat een troep,' mompelde Connor in zichzelf.

Een vrouw naast hem kuchte. Hij keek geïrriteerd opzij naar de hoogblonde dame, die één en al High Society uitstraalde. Ze had zichzelf voor de gelegenheid in een bordeauxrode cocktailjurk ge-

wrongen. Tot Connors ongenoegen stonk ze naar droge martini met olijven en prijkte er een nertsstola om haar nek. Zijn blik werd naar het dode dier getrokken. Hij hoestte.

De vrouw gunde hem geen blik waardig, maar bleef quasi geïnteresseerd naar een ander doek kijken.

‘Ik heb liever niet dat u rookt,’ zei ze, toen hij eindelijk wegkeek.

Connor draaide zich naar zijn buurvrouw. Hij bekeek de lijntjes op haar voorhoofd, bij haar ogen en rond haar hals. De make-up die ze had aangebracht om ze te verbergen was gesmolten en had zich tot kleine klontertjes gevormd.

‘En ik heb liever niet dat u een doodgeknuppeld dier om uw nek draagt.’

‘Het is hier uitdrukkelijk verboden,’ vervolgde ze ongestoord. ‘Ik begrijp niet hoe u het naar binnen heeft gekregen, maar ik weet wel dat het niet enkel het doek aantast, maar ook de integriteit van het kunstwerk en van deze avond.’ De vrouw sprak rustig en gedecideerd, met een stem die je niet in de sloppenwijken van Mexico-Stad zou tegenkomen.

‘We weten allebei dat het een kindertekening is. Zelfs mijn zoon van vier kan het beter. Dat de schilder nog in zijn broek plast, geeft hem geen excuus om bezemstelen in plaats van handen te tekenen.’

De vrouw trok haar wenkbrauwen op. ‘Dit werk gaat verder dan alleen het esthetische, het is de boodschap die het uitdraagt. U kunt daar best wat meer respect voor opbrengen.’

Connor lachte schamper en blies opzettelijk wat rook in haar richting. ‘Wat weet u van respect? U draagt een lijk om uw schouders en u bent er nog trots op ook. Denkt u soms dat mensen vriendelijk tegen u zijn vanwege iets anders dan uw dikke bankrekening? Respect opbrengen voor zwakkeren heeft u zeker nooit geleerd?’

Hij zwiepte de nerts tegen haar aan. De vrouw trok haar kin op en opende haar mond om hem van repliek te dienen, maar ze

stopte na het eerste woord.

‘Ik heb niets meer tegen u te zeggen, meneer.’

‘Mevrouw.’ Connor knikte kort naar haar.

Met grote passen marcheerde ze naar de andere kant van het vertrek, zo ver mogelijk weg van de man met de lange overjas die haar zojuist onbeschoft had toegesproken. Connor keek haar afkeurend na, toen plotseling iemand van achter zijn rug de brandende sigaret uit zijn mond pakte. Hij zag nog net dat de fijne hand bij een vrouw moest horen. Ze had korte, maar verzorgde nagels en smalle vingers. Geïrriteerd keek hij hoe de jonge dame met zijn sigaret de menigte in verdween.

‘Verdomde bureaucraten met hun dure kleding,’ dacht hij. ‘Heerlijke kont overigens.’

‘Heren, ik wil jullie voorstellen aan Joanna Miller, een agent van de CIA. Ze komt ons team vandaag versterken in burgerkleding. De primaire beveiliging van de Rebel blijft uiteraard in onze handen, maar mevrouw Miller zal voor de zekerheid ook een wapen dragen.’

De teamleider liet zijn ogen over mijn jurk dwalen, alsof hij voor zichzelf probeerde te bevestigen dat er daadwerkelijk een pistool was. Het wapen was er, maar zat goed verstopt op een plek waar niemand kon komen zonder een aanklacht aan zijn broek te krijgen.

‘Ik ga er niet vanuit dat het nodig zal zijn hem vanavond te gebruiken,’ zei ik, ‘en het risico op secundaire slachtoffers is te groot. Wanneer het kan, zou ik andere maatregelen adviseren.’

‘Wij hebben een risicoanalyse ontvangen over potentiële secundaire slachtoffers en er is besloten dat we het moeten aanvaarden. We kunnen geen halve maatregelen hanteren, want niet alleen de Rebel en zijn vrouw zijn er, maar ook enkele afgevaardigden van de Bush-administratie.’

‘Jouw feestje,’ mompelde ik.

‘Alle aanwezigen zijn bovendien gescreend.’

‘En gefouilleerd,’ vulde een van de brede mannen van de Secret Service hem aan.

‘Red je het zonder verdere instructies, Miller?’

‘Alles komt in orde, chief.’ Ik keek naar de vier grote mannen in zwarte pakken, met hun oortjes en strak gekapte kapsels. De meeste leken uit een kloonmachine gestapt te zijn, behalve de man die kort gesproken had. Hij droeg als enige een dun snorretje. Het Snorretje staaarde naar me terug alsof ik het zoveelste mokkeltje van ‘the Agency’ was. Ik las in ieders ogen dat ze zich afvroegen wat ik hier deed. Elke vrouw van de CIA werd al snel weggezet als een bewapend grietje dat meer aanzien genoot dan goed voor haar was. Maar in alle eerlijkheid hadden wij net zoveel vooroordelen over de klonen van ‘the Service’.

Nu ik net was teruggekeerd van een zware missie in Bosnië en Herzegovina, die enkele maanden van inspanning had gekost, was het tijd om de draad langzamerhand weer op te pakken. Officieel sprak men over een re-integratieproces, maar in feite kwam het erop neer dat ik na een maand van herstel terug tussen de haaien werd geworpen. Mijn superieuren stuurden me naar dit dure feestje met een simpele opdracht: ‘Watch the President’. Een opwarmertje voor de echte opdracht.

Ik was ervan overtuigd dat de extra mankracht in de meeste gevallen geheel overbodig was, aangezien de grote man uit het grotere witte huis toch al omringd werd door vier bulldozers van kerels. Daarnaast waren er verbazingwekkend weinig mensen die een poging wilden wagen om de kersverse president iets aan te doen.

‘President Obama is een uitzondering,’ hoorde ik mijn superieur nog zeggen. ‘Hij is zwart.’

Nou vond ik de president eerlijk gezegd alleen wat donker uitgevallen, maar blijikbaar was hij zwart. Wat mij betreft had hij zwart als ebbenhout, of paars met een gouden randje kunnen zijn. Zo-

iets triviaals was nooit voldoende om iemand om zeep te helpen. De man hield van zijn land en dat was veel belangrijker dan een huidskleur.

‘Je weet toch dat je hier niet mag roken, Miller?’ zei de chieft.

Ik schrok op uit mijn dagdroom. De smeulende sigaret van de man met de overjas was bijna opgebrand. Een torentje van as balanceerde gevaarlijk op de filter.

‘Dit is niet mijn sigaret, meneer. Als u me wilt excuseren, dan ga ik graag weer aan het werk.’

De chieft knikte, waarna ik hem en zijn mannen de rug toekeerde en buiten de deur weer tussen de gasten verdween.

Buiten het kleine hok was goed te voelen dat de airco eindelijk zijn werk begon te doen. Met de sigaret voor me uitgestoken volgde ik de muur naar een van de hoeken van het immense gebouw. La Cucharacha. De kakkerlak. Een bouwwerk dat net als de kakkerlak niet klein te krijgen was. Ieder mens die je erover sprak, kon dat bevestigen. Het had branden en verwaarlozing overleefd. Nu was het opgeknapt en stond als klein juweeltje in schril contrast met het anders zo ontembare Mexico-Stad.

In mijn zoektocht kwam ik een groot, marmeren blok tegen, met in de bovenkant een uitgesneden kom. Ik liep om de kleine pilaar heen, maar kon geen titelplaatje vinden. Dat moest betekenen dat het geen onderdeel van de collectie was. Ik drukte het vieze ding in de kom uit. Een laatste zuchtje rook steeg op uit de peuk. Mijn werk zat erop.

Ik draaide me nonchalant om en nam de ruimte in me op. In mijn hoofd tekende zich een plan af, waarbij het gebouw in vier sectoren zou worden verdeeld. In elke sector koos ik een punt waar ik ongestoord stil zou kunnen staan om de situatie te bekijken. Het viel me op dat alle gasten, obers niet meegerekend, zich in een groep van twee of meer verplaatsten, wat betekende dat ik

dat ook moest doen om niet op te vallen.

Aansluitend op de grote hal was een kleinere ruimte, donker, op een opvallende lichtbron na. Bij deze doorgang waren aanzienlijk meer mensen samengeschoold dan in de rest van het gebouw. Zo nu en dan dwaalden er wat voorzichtige blikken het vertrek in. Ik negeerde het zweet dat over mijn rug liep, de ongemakkelijke schoenen en liep er met zelfverzekerde pas heen. Het moest net zijn alsof ik op deze plek hoorde. Rug recht, kin subtiel omhoog. Een vrouw met cultuur in haar aderen en een zak geld op de bank.

In de kleine ruimte draaide een werelddbol om zijn as, met in de kern een helder licht. De landen op de bol waren samengesteld van foto's van voormalige en huidige wereldleiders. Helemaal niet kitsch.

Een moment lang dacht ik dat mijn ogen me bedrogen. In het schijnsel herkende ik het silhouet van een man, waaraan ik getwijfeld had of hij er wel echt was en of deze beveiligingsklus niet gewoon voor het uiterlijk vertoon was georganiseerd. Met afgemeten stappen liep ik langs de doorgang en draaide mijn gezicht naar hem toe. Even vergat ik het protocol en stond ik mezelf toe een moment lang ongegeneerd te staren. Het was hem echt: President Obama. Hij voerde een geanimeerd gesprek met zijn first lady.

What a man, what a man, what a mighty good man.

Hij straalde een autoriteit en charisma uit waar menige vrouw, en ook enkele mannen, knikkende knietjes van zouden krijgen. Als je van het hele 'ik ben één van de machtigste mannen ter wereld'-idee gecharmeerd was natuurlijk.

Mijn blik werd naar het krachtige gezicht van Michelle getrokken en als ik haar snel op persoonlijkheid moest beoordelen, zag ik een vrouw die onder het laagje suiker, zomaar ineens haar klauwen naar je uit kon slaan. Wat een fantastisch mens. Ik bestudeerde het beroemde koppel, gefascineerd en stiekem ook onder de indruk.

Twee warme handen sloten zich om mijn schouders. Ik draaide me niet om, maar wreef vluchtig over de Sig Sauer, die nog steeds stevig in de beenholster zat. De eigenaar van het paar handen kwam naast me staan.

‘Besef je wel wat je net gedaan hebt? Je hebt mijn sigaret in een kunstwerk uitgemaakt.’

Zijn Britse accent had ik eerder op deze avond gehoord. Op deze nieuwe locatie leken we minder op de vreemde eenden die we in de kroeg waren. Ik keek naar zijn knappe gezicht en trok demonstratief een wenkbrauw op.

Hij glimlachte en streek door zijn haar, waardoor het nog wilder zat toen hij ermee klaar was. ‘Een vrouw die van whisky houdt. En ik heb het geluk haar nog eens tegen te komen.’

Ik keek hem zwijgend in zijn ogen en wachtte geduldig af. Net als de mijne, waren zijn ogen blauw, maar dan een tint lichter. De man verplaatste zijn gewicht naar het andere been.

‘De grote vraag is nu, sigarettendiefje, hoe je het goed gaat maken voor het vernietigen van mijn peuk?’

Ik antwoordde hem met een vragende blik, maar bleef hem plagen met mijn zwijgzaamheid. Geef nooit te snel iets van jezelf weg, leerden ze me bij de CIA, en wat mij betreft ging die les voor meerdere situaties op.

‘Ik geef het op, schoonheid. Geef me een mep, of ga met me naar bed, maar blijf me niet zo aanstaren.’

‘Het is verboden om hier te roken,’ zei ik droog.

‘Dat weet ik, maar ik word zo verdomde gestrest van zoveel lelijke kunst in één ruimte.’

Spontaan begon ik kraaiend te lachen en sloeg mijn hand voor mijn mond. De man leek mijn meisjesachtige vertoning geamuseerd gade te slaan. Om zijn mond verscheen een glimlach.

‘Mag ik me aan je voorstellen?’ Hij reikte me zijn hand.

Gegeneerd pakte ik hem vast.

‘Connor West.’

‘Joanna Miller.’ De hand die ik hem gegeven had werd nog niet losgelaten. We bleven blikken uitwisselen. Ik vermoedde dat hij mij ook aantrekkelijk vond.

‘Ik moet eerlijk bekennen, Joanna, dat ik ervan baal dat je geen sneakers meer aanhebt.’

‘De sneakers pasten beter bij de kroeg van Juan. Hier krijg je zo de dresscode-politie op je dak.’ Ik speelde met de lokken van mijn donkere haar. ‘Ga je mee om een borrel te halen?’

Ik leunde met mijn rug tegen de bar en luisterde naar het drukke gebabbel van Connor, die met een ober in onderhandeling was over zijn drankje. Vanavond werd er geen whisky geschonken, maar Connor was het daar niet mee eens. Hij had afkeurend zijn hoofd geschud toen ik een glaasje water bestelde. Tijdens diensturen was het drinken van alcohol niet toegestaan. Een agent moest te allen tijden scherp blijven en klaar zijn voor elke situatie, hoe onwaarschijnlijk ook. Maar dat wist Connor niet en dat zou hij ook nooit weten. Voor hem was ik vanavond Joanna en niet agent Miller. Hij was de perfecte persoon om een deel van mijn camouflage te worden, want hij was alleen en het zou niet moeilijk zijn om hem ervan te overtuigen de avond met me door te brengen. Alles wat ik nodig had, in een sexy verpakking.

Hoewel ik er nooit moeite mee had om mijn identiteit voor buitenstaanders verborgen te houden, merkte ik dat de jaren in het veldwerk mijn manier van communiceren had veranderd. Het voeren van kletspraatjes leek in een bizar contrast te staan met mijn echte wereld. Na zoveel te hebben meegemaakt was het moeilijk om over het weer te praten, of enthousiast over je nieuwe gordijnen te vertellen. Ik had niet eens een vaste verblijfplaats, laat staan een bloemetjesmotief.

‘Goedemorgen, buurvrouw, wat gaat u vandaag doen?’

‘De hondjes uitlaten. Heb jij leuke plannen, kind?’

‘Ik ga iemand naar de schepper van zijn keuze sturen. Daarna

lunchen.’

Het werkte niet. Sommige gebeurtenissen kon je niet eens met je collega's delen. Een ontelbaar aantal geheimen was al met de betrokken agenten mee het graf ingegaan.

Toen de klok tien uur had geslagen, begon het duidelijk te worden dat de gezelligheid zijn beste tijd had gehad. Het gelach was verstomd en de gesprekken werden steeds korter. De alcohol had een slome deken over de tentoonstelling gelegd. Waar nog uitbundig gesproken werd, klonken dubbele tongen, maar vaker nog diepe zuchten van vermoeidheid. De familie Obama was al eerder vertrokken, wat voor veel mensen een aanleiding was geweest om hun laatste fatsoen overboord te gooien.

Bij Connor en mij was het anders. We hadden ons eigen kleine eilandje in de zee van verveelde en beschonken mensen. Na hem lange tijd plagerig op een afstandje te hebben gehouden, liet ik het nu toe dat hij amicaal zijn arm om mijn schouder legde. Praten met hem was gemakkelijk en ongedwongen en het was ook niet moeilijk om me tot hem aangetrokken te voelen. Connor was eigenwijs, soms zelfs brutaal, maar hij straalde een positieve energie uit. Precies wat ik nodig had. Leuk, sterk en met net zo weinig verwachtingen als ik.

In stilte staarden we naar een schilderij, met daarop een blauwe, verticale balk en daaronder een kleinere rode, horizontale balk. Zelfs de wildste interpretaties van de grote 'bedoeling' achter het werk konden mijn interesses niet lang vasthouden, maar de primaire kleuren waren fantastisch onder het heldere witte licht.

‘Het is een fallussymbool,’ zei Connor plotseling.

Ik bestudeerde de contouren en besepte dat hij best wel eens gelijk zou kunnen hebben. Een kunstenaar die zichzelf Esteban - geen achternaam - noemde moest wel behoorlijk opgewonden van zichzelf worden. En waar het hart van vol is, loopt de kwast van over.

‘Jij ziet overal een pik in,’ zei ik.

‘Dat bewijst alleen maar dat ik gelijk heb en dat mannen enkel vanuit één perspectief denken.’

‘Ik geloof dat niet. Volgens mij is die mythe bedacht door mannen die regelmatig vreemd gaan, om zo hun gedrag goed te praten.’

Connor keek me met zijn pretogen aan. ‘Wat ben je schattig.’

‘Schattig?’

‘Ik heb me gedurende de hele avond als een heer gedragen, maar het duurde nog geen tien seconden voordat ik je voor het eerst naakt probeerde voor te stellen. En mannen kunnen verdomd goed visualiseren.’

‘Jij charmeur,’ grapte ik.

In de menigte ontstond onrust en ik maakte me snel los van Connor om me erin te mengen. De hele avond was vlekkeloos verlopen en iedere beveiliging zou beamen dat zoiets een goede zaak is. Echter, ik was hier gekomen om te werken en niet om op kosten van de zaak een ondeugende Brit mee naar een hotel te nemen.

Al snel werd me duidelijk dat een dronken filmmagnaat een hoop vrouwenbillen had betast en daarmee de woede van hun welgestelde echtgenoten op de hals had gehaald. Ik wees de dronkaard erop dat als hij ook maar in de buurt van mijn achterste zou komen, zijn hand niet met hem mee naar huis zou gaan. Toen hij door de beveiliging apart werd genomen kon hij herenigd worden met zijn eigen vrouw, het arme mens, en kon de afsluiting van de expositie ingezet worden.

De lichten werden gedimd, waardoor de ruimte in een gouden gloed werd gedompeld. Ik zag de beveiligers en enkele overgebleven mannen van de Service als in een automatisme om zich heen kijken. Even voelde ik een vleugje van begrip voor hen. De oude uitspraak was nog altijd een waarheid: In het donker schuilde gevaar. Dan kwamen de ratten naar buiten.

Esteban zonder achternaam schreed met trotse, maar wankele passen naar een kathedraal. Een projectiescherm lichtte naast hem op. Daarop waren zeven afbeeldingen van de kinderen afgebeeld, die verantwoordelijk waren voor zeven van de schilderijen, die samen een bedrag van honderdtwintigduizend dollar voor een goed doel hadden opgeleverd. Connor en ik waren het erover eens dat we er nog geen vijf dollar voor wilden neerleggen als we ze op een rommelmarkt waren tegengekomen, maar ik was ervan overtuigd dat de kopers een stukje van hun ziel dachten te hebben gered.

Esteban, een korte man met een 'kijk mijn borsthaar eens' overhemd, stak zijn speech af. Hij nam uitgebreid de tijd om vooral de gulle mensen te bedanken voor hun steun en stak ook nog eens wat veren in zijn eigen kont. Bezieling, passie voor rechtvaardigheid, zijn ontembare lust om de minderbedeelden te helpen. De paus had het niet beter kunnen bedenken.

Ik dwaalde wat verloren door de samengepakte massa van dronken elite, die vaag roken naar cocktails en verschaald bier en die me slechts onder knorrig protest langs lieten gaan.

Connor had me weer gevonden. Ik voelde zijn hand over mijn onderrug strelen.

'Slaapmutsje?'

Ik keek hem niet aan, maar hield een vinger voor mijn lippen.

'Eerst loop je bij me weg en nu neger je me. Zijn de rode bieten soms overgekookt?'

Ik gaf hem een verdiende kneep in zijn zij. 'Er probeert iemand een toespraak te houden.'

'Daar is hij bijna even goed in als in het maken van kunst.'

Na een laatste dankwoord richting de afwezige Amerikaanse president en de enkelingen van de Bush-administratie, beëindigde de kunstenaar zijn toespraak. Het feest eindigde, zoals elk beschaafd feestje, op een beschaafd tijdstip.